

## Timpul...

Lucian-Horațiu Hînsa

---

Sunt ca o frunză pierdută în adâncul vast al nimicniciei  
Ce și-a ars în rug plăcerea,  
Și patima veciei...  
Și sete mi-e de viață, și sete de-armonie  
Căci umbră văd în față,  
Și în spate nimeni știe...  
Sunt ca o frunză pierdută în adâncul vast al nimicniciei.

Dureros eu văd armura-mi  
De sânge înflăcărat cu jind,  
Spulberându-mi iar natura  
Ce mă lasă-n veci tânjind-  
Nicio cale de scăpare  
Din a existenței stare;  
Dureros eu văd armura-mi  
De sânge înflăcărat cu jind.

Resemna-mă-voi vreodată  
Cu-o așa soartă ingrată?  
Vântul știe doar a-mi spune  
Ce înseamnă scop în lume...  
Răsuflu de-un nimic absurd  
În tomnatic trist amurg,  
Timpul nu-mi este alegere  
Ci prilej de reculegere...  
Sunt ca o frunza pierdută în adâncul vast al nimicniciei.